

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

16 decembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de partea vătămată, Andrei Știrbu, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 02 februarie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 iunie 2015, în cauza penală în privința lui

Bacalîm Igor Dmitrii, născut la 29 noiembrie 1969, originar s. Băxani, r-nul Soroca, domiciliat mun. Chișinău, str. M. Sadoveanu 26/2 ap. 301.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 17.01.2015 - 02.02.2015;

Instanța de apel: 10.03.2015 - 29.06.2015;

Instanța de recurs: 02.09.2015 - 16.12.2015.

A CONSTATAT:

1. Prin sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 02 februarie 2015, în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, Igor Bacalîm a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 150 (una sută cincizeci) unități convenționale, echivalentul a 3000 (trei mii) lei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 (unu) an.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat în fapt, că Igor Bacalîm, la 15 august 2014, aproximativ la ora 02:15 min., în timp ce se deplasa cu automobilul model „Mercedes Benz B170” n/î CLC 490, pe bd. Iu. Gagarin din direcția str. Negruzzi spre str. Muncești, mun. Chișinău, ajungând la intersecția bd. Iu. Gagarin cu bd. Decebal, n-a manifestat prudență sporită la trafic, ignorând cerințele indicatorului rutier și pct. 2.1, pct. 59.2 al Regulamentului circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului R. Moldova nr. 357 din 13 mai 2009, și prin urmare, efectuând manevra de trecere a intersecției, a comis ciocnire cu automobilul model „Dacia Logan” n/î CRE 392, condus de conducătorul auto Ion Braghiș, care se deplasa pe bd. Decebal în direcția bd. Iu. Gagarin.

De la tamponare pe inerție automobilul model „Dacia Logan” s-a inversat și a tamponat pietonul Andrei Știrbu, care la acel moment se afla pe carosabil lângă automobilul de serviciu și efectua lucrări de reparație a liniei de troleibuz.

După producerea accidentului de circulație, conducătorul auto Igor Bacalîm, a

ignorat și cerințele pct. 12 lit. c) din Regulamentul circulației rutiere, părăsind locul faptei, fiind identificat mai târziu de către organul de urmărire penală.

În rezultatul impactului, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2237/D din 23 septembrie 2014, lui Andrei Știrbu, i-au fost cazate vătămări corporale medii.

3. Partea vătămată, Andrei Știrbu a contestat sentința cu apel, solicitând repunerea în termen a apelului, casarea sentinței în partea stabilirii pedepsei cu aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse mai aspre și admiterea acțiunii civile.

În motivarea apelului, a invocat că prima instanță la stabilirea pedepsei nu a ținut cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei, stipulate în art. art. 61, 75 Cod penal, și anume că, a ignorat circumstanțele cauzei, personalitatea inculpatului, gravitatea infracțiunii săvârșite, comportamentul inculpatului până și după săvârșirea infracțiunii, faptul părăsirii de către inculpat a locului infracțiunii, fără să acorde ajutor părții vătămate, existența unor prejudicii materiale nerecuperate.

La fel, apelantul a indicat, că examinarea cauzei penale a avut loc în lipsa sa, nefiind citat în ședințele de judecată, fiind astfel încălcat dreptul la un proces echitabil și prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 iunie 2015, s-a dispus repunerea în termen a apelului declarat de partea vătămată Andrei Știrbu, admiterea parțială a apelului acestuia cu casarea parțială a sentinței în partea stabilirii pedepsei și pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care lui Igor Bacalîm, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 150 (una sută cincizeci) unități convenționale, echivalentul a 3000 (trei mii) lei.

A fost admisă parțial acțiunea civilă, fiind încasat din contul lui Igor Bacalîm în beneficiul părții vătămate, Andrei Știrbu suma de 5489 (cinci mii patru sute opt zeci și nouă) lei, 93 (nouăzeci și trei) bani cu titlu de prejudiciu material și suma de 10000 (zece mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral.

În rest, sentința a fost menținută.

4.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că la materialele cauzei nu sunt probe ce ar dovedi citarea părții vătămate în ședințele de judecată ale primei instanțe, motiv pentru care apelul declarat de acesta a fost repus în termen.

Instanța de apel a respins criticile apelantului precum că prima instanță la stabilirea pedepsei inculpatului a ignorat prevederile art. art. 61, 75 Cod penal, constatând, că prima instanță a dat o motivare corespunzătoare și argumentată, iar sentința corespunde prevederilor art. 394 alin. (2) Cod de procedură penală, soluție, a cărei reluare, instanța de apel a considerat, că nu se mai impune.

Cu referire la argumentele apelantului, precum că la individualizarea pedepsei prima instanță nu a ținut cont de personalitatea inculpatului, de gravitatea infracțiunii, de circumstanțele cauzei, de comportamentul postinfracțional, instanța de apel a remarcat, că sub aspectul proporționalității pedepsei aplicate inculpatului și pentru o corectă individualizare a acesteia în raport cu criteriile generale prevăzute de art. 75 Cod penal, trebuie să se țină seama atât de elementele ce țin de materialitatea faptei în sine, cât și de datele referitoare la persoana inculpatului.

Așadar, instanța de apel a constatat că circumstanțele legate de fapta săvârșită și de personalitatea inculpatului au fost pe deplin valorificate în procesul de individualizare a sancțiunii penale principale stabilite, fiind luate în considerație gradul pericolului social al infracțiunii săvârșite; faptul că infracțiunea imputată inculpatului face parte din categoria celor mai puțin grave, săvârșită din imprudență; de personalitatea celui vinovat care nu are antecedente penale, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru; de circumstanțele atenuante ca săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni mai puțin grave; lipsa circumstanțelor agravante; astfel, fiind respectate dispozițiile art. art. 7, 61, 75 Cod penal.

În concluzie, instanța de apel a remarcat, că toate aspectele expuse, justifică aplicarea pedepsei principale non-privative de libertate sub formă de amendă și contrar solicitării apelantului, nu se impune reconsiderarea pedepsei aplicate sub aspectul modificării categoriei acesteia, de vreme ce pedeapsa penală principală așa cum a fost individualizată de către prima instanță este aptă de a îndeplini funcțiile și de a realiza scopul în contextul prevederilor art. 75 alin. (2) Cod penal, iar o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Cu referire la argumentul apelantului privind aplicarea inechitabilă a unei pedepsei prea blânde în raport cu circumstanțele cauzei, instanța de apel a specificat, că prima instanță întemeiat a constatat că scopul legii penale, precum și reeducarea inculpatului va fi posibilă fără izolarea acestuia de societate, fiindu-i stabilită pedeapsa principală sub formă de amendă, în limita minimă prevăzută de lege pentru fapta săvârșită.

Pe de altă parte, instanța de apel a stabilit că prima instanță a admis o eroare în partea aplicării pedepsei complementare – privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, deoarece această pedeapsă putea fi aplicată doar în cazul în care inculpatului i-ar fi fost aplicată pedeapsa închisorii, fapt ce rezultă expres din prevederile art. 264 alin. (1) Cod penal.

Astfel, instanța de apel a considerat necesar de a exclude pedeapsa complementară aplicată inculpatului – privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 (unu) an.

Cu referire la acțiunea civilă înaintată de partea vătămată, instanța de apel a ajuns la concluzia admiterii parțiale a acestor pretenții, și anume de restituire a cheltuielilor suportate pentru procurarea medicamentelor, confirmate prin înscrisuri, în sumă de 5489,93 lei.

Iar ținând cont de faptul că quantumul prejudiciului moral se stabilește prin apreciere, ca urmare a aplicării criteriilor referitoare la consecințele negative suferite în plan fizic, psihic și afectiv, importanța valorilor lezate, măsura în care au fost lezate, instanța de apel a reținut că la caz, partea vătămată, Andrei Știrbu a suportat suferințe fizice, fiindu-i fracturate coastele, a pierdut capacitatea de muncă din cauza traumelor suportate cu 55 %, ceea ce constituie grad de dizabilitate mediu, nefiind în stare să-și îndeplinească pe deplin obligațiile de serviciu.

Prin urmare, ținând cont de aceste aspecte, instanța de apel a dispus admiterea parțială a cerințelor părții vătămate privind repararea prejudiciului moral, în mărime de 10000 lei, argumentând că suma respectivă este în deplină concordanță cu principiul răspunderii civile delictuale, care impune reparația integrală, reală și efectivă a daunelor morale.

Totodată, instanța de apel a respins cerința privind restituirea cheltuielilor de judecată din considerentul că nu au fost prezentate careva probe întru justificarea pretențiilor nominalizate.

5. Partea vătămată, Andrei Știrbu, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6, 10) Cod de procedură penală, a declarat recurs solicitând casarea hotărârilor judecătorești adoptate în partea stabilirii pedepsei și în partea respingerii cerinței privind repararea prejudiciului moral cu pronunțarea unei hotărâri prin care inculpatului Igor Bacalîm să-i fie stabilită pedeapsa închisorii, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 (doi) ani și încasarea din contul acestuia a prejudiciului moral în mărime de 500000 lei.

În motivarea cerințelor sale, recurentul a invocat dezacordul cu soluțiile adoptate de instanțele de fond, considerând că la caz nu a fost acordată deplină eficiență prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, fiind îndeplinite elementele caracteristice ale erorii grave de fapt.

Consideră recurentul, că acest viciu juridic se exprimă prin modul de apreciere și stabilire a pedepsei, iar deciziile instanțelor de judecată prezintă, neîndoielnic, deficiențe sub aspectul motivării, nefiind în concordanță cu cerințele stipulate în art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

Astfel, susține partea vătămată, că în cauza respectivă, au fost încălcate prevederile art. 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor și Libertăților Fundamentale a Drepturilor Omului, care garantează dreptul la un proces echitabil.

Așa cum rezultă din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, într-o formulare de sinteză se arată că prin art. 6§1, combinat cu §3 din același articol, au fost stabilite elementele esențiale ale unui proces echitabil, marcat, în special, de importanța atribuită aparențelor și de sensibilizarea crescândă a opiniei publice cu privire la garanțiile unei bune justiții (decizia din 30 octombrie 1991 în cauza *Borgers contra Belgiei*, paragr. 24).

În această ordine de idei, Curtea Europeană pentru Drepturile Omului în mai multe rânduri a sancționat unele state pentru faptul că „instanțele judecătorești naționale au pronunțat hotărâri insuficient motivate”.

Insistă recurentul, că soluționând chestiunea cu privire la pedeapsa penală, atât prima instanță cât și instanța de apel, au ignorat prevederile art. art. 7, 61, 75 Cod penal, nu au ținut întru totul cont de circumstanțele cauzei, de persoana inculpatului, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de comportamentul inculpatului până și după săvârșirea infracțiunii, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării lui, în caz contrar ar fi ajuns la concluzia că nu este rațional ca inculpatul să-i fie aplicată pedeapsa cu amenda, deoarece sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, care reglementează condamnarea acestuia cu închisoarea.

Partea vătămată consideră că pedeapsa aplicată inculpatului nu este echitabilă faptei săvârșite și persoanei făptuitorului, acestuia urmând a-i fi aplicată pedeapsa cu închisoarea.

Mai indică, că instanțele de judecată au ignorat completamente faptul părăsirii de către inculpat a locului infracțiunii, existența unor prejudicii materiale nerecuperate, comportamentul inculpatului de după săvârșirea infracțiunii.

La stabilirea cuantumului prejudiciului moral, instanța de apel nu a ținut cont de toate circumstanțele cazului, iar suma acordată nu corespunde suferințelor cauzate părții vătămate.

6. Procurorul a depus referință asupra recursului declarat, pronunțându-se

pentru respingerea acestuia, din motiv că criticile invocate de recurent privind ignorarea de către instanța de apel a prevederilor art. art. 61, 75 Cod penal, au format obiect de discuție la judecarea cauzei în ordine de apel, și cărora instanța le-a dat o motivare corespunzătoare și argumentată.

La fel, acuzatorul de stat este de opinia că concluzia instanței de apel privind soluționarea acțiunii civile este corectă, quantumul despăgubirilor pretinse de partea vătămată fiind determinate în raport cu probele prezentate în ședințele de judecată.

6.1. Inculpatul Igor Bacalîm a depus referință pe marginea recursului declarat de partea vătămată, invocând că este unul neîntemeiat, deoarece recurentul deși a invocat temeiul prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, acesta nu a specificat asupra căror motive instanța de apel nu s-a pronunțat.

La fel, inculpatul consideră că soluția instanței de apel în partea stabilirii pedepsei este adoptată în corespundere cu prevederile art. 75 Cod penal.

Referitor la cerințele părții vătămate privind repararea prejudiciului moral, inculpatul susține că, instanța de apel corect a apreciat quantumul acestor pretenții la suma de 10000 lei, invocând că prin prisma art. 1389 Cod civil, repararea prejudiciului moral nu trebuie să ducă la îmbogățire fără justă cauză.

7. Verificând argumentele recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Din conținutul recursului declarat de partea vătămată Andrei Știrbu, se constată că, acesta critică decizia sub aspectul art. 6 CțEDO și pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, însă nu face trimitere la vreun temei concret pentru declararea recursului din cele cinci prevăzute exhaustiv în punctul indicat, astfel, că Colegiul penal, analizând decizia atacată, conchide că toate temeiurile prevăzute de norma menționată supra, nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (1) pct. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

În aceeași ordine de idei, Colegiul penal menționează că pentru a verifica temeinicia prevederilor invocate în recurs prin prisma art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, este necesar de a indica concret asupra căror motive nu s-a expus instanța de apel, or poziția instanței de recurs de a suplini din oficiu recursul inculpatului prin constatări subiective constituie o derogare de la regula unui proces contradictoriu în condițiile egalității armelor.

În ceea ce privește dezacordul recurentului cu modalitatea de apreciere a probelor, instanța de recurs amintește că în urma judecării cauzei penale în procedura simplificată, părțile pot exercita căile de atac doar sub aspectul individualizării pedepsei, instanța de apel în acest caz fiind obligată să verifice în principiu îndeplinirea cerințelor dispozițiilor art. 364¹ Cod de procedură penală, și nu poate reține o altă situație de fapt sau o altă încadrare juridică decât cea reținută prin rechizitoriu și de către prima instanță.

Distinct de aceste considerente, Colegiul penal atestă că recurentul critică decizia instanței de apel și sub aspectul greșitei individualizări a pedepsei aplicate, temei de recurs prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel atunci când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Referitor la motivele invocate de recurent în acest sens, Colegiul penal se expune în felul următor.

Potrivit principiului individualizării pedepsei penale (art. 7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei inserate la art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsă luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul.

Doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

La caz, Colegiul penal constată că instanța de apel menținând soluția primei instanțe privind aplicarea pedepsei principale non-privative de libertate sub formă de amendă, corect a stabilit, că procesul de individualizare a pedepsei penale principale a fost desfășurat de către prima instanță, fiind luate în considerație gradul pericolului social al infracțiunii săvârșite; faptul că infracțiunea imputată inculpatului face parte din categoria celor mai puțin grave, săvârșită din imprudență; de personalitatea celui vinovat care nu are antecedente penale, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru; de circumstanțele atenuante ca săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni mai puțin grave; lipsa circumstanțelor agravante; astfel, fiind respectate dispozițiile art. art. 7, 61, 75 Cod penal.

Totodată, instanțele de fond la individualizarea pedepsei, au reținut și faptul că cauza penală în privința inculpatului Igor Bacalîm a fost judecată în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, potrivit prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală.

Astfel, la stabilirea pedepsei de către instanțele de fond a fost luată în considerație căința sinceră a inculpatului pentru acțiunile săvârșite, care recunoscând

vinovăția a solicitat ca cauza penală să fie judecată în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Prin urmare, instanța de apel, respingând argumentele apelantului privind aplicarea inechitabilă a unei pedepse mai blânde, corect a menționat, că scopul legii penale și reeducarea inculpatului va putea fi realizată fără izolarea acestuia de societate.

Pe de altă parte, instanța de apel corect a sesizat admiterea de către prima instanță a erorii în partea stabilirii pedepsei complementare - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, intervenind în acest sens prin excluderea în privința inculpatului Igor Bacalîm a acestei pedepse.

La adoptarea concluziei nominalizate, instanța de apel just a subliniat, că dispoziția art. 264 alin. (1) Cod penal, incriminată inculpatului Igor Bacalîm, prevede aplicarea pedepsei complementare - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, doar în cazul aplicării pedepsei închisorii.

În viziunea instanței de recurs, argumentele invocate de recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare în sensul rejudecării deciziei instanței de apel.

Prin urmare, Colegiul constată, că pedeapsa individualizată de instanțele de fond, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Cu referire la dezacordul recurentului privind soluționarea de către instanța de apel a cerinței privind repararea prejudiciului moral, Colegiul penal constată netemeinicia pretențiilor formulate, din considerentul că instanța de apel a argumentat detaliat determinarea cuantumului acestor pretenții în dependență de criteriile referitoare la consecințele negative suferite de către partea vătămată în plan fizic, psihic și afectiv, importanța valorilor lezate, măsura în care acestea au fost lezate, intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării.

Astfel, instanța de recurs constată corectitudinea determinării cuantumului prejudiciului moral încasat din contul inculpatului Igor Bacalîm în beneficiul părții vătămate, Andrei Știrbu în mărime de 10000 lei, care a fost apreciat în concordanță cu principiul răspunderii civile delictuale, care impune repararea integrală, reală și efectivă a daunelor morale cu luarea în considerare a urmărilor faptei asupra integrității corporale și sănătății părții vătămate, a naturii și duratei acestora.

De altfel, instanța de apel, cu referire la prevederile art. 41 CțEDO, corect a menționat și faptul că cererea părții vătămate Andrei Știrbu cu privire la repararea prejudiciului moral în mărime de 500000 lei, este una exagerată, deoarece cererea privind repararea prejudiciului moral nu trebuie să tindă la o îmbogățire fără justă cauză, cu atât mai mult că condamnarea inculpatului Igor Bacalîm, constituie în sine o satisfacție pentru partea vătămată.

La același segment, instanța de recurs menționează că relevanță prezintă și explicațiile de la pct. 13 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 30 octombrie 2009 „Cu privire la judecarea recursului ordinar în cauza penală”, din care rezultă, că în materia despăgubirilor, materiale sau morale, nu există temei de casare care să îngăduie instanței de recurs să reapreciere cuantumul acțiunii civile.

În recurs nu se poate solicita reactualizarea despăgubirilor cuvenite, stabilite de instanța de fond.

Față de considerentele menționate, instanța de recurs concluzionează că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de partea vătămată, Andrei Știrbu, și potrivit legii se impune inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de partea vătămată, Andrei Știrbu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 iunie 2015, în cauza penală în privința lui **Bacalîm Igor Dmitrii**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 22 ianuarie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev